

Začarane smučī

Na strmem pobočju, v bližini skalnatega Krvavca, leži sredi pašnikov osamljen pravokoten gozdič, imenovan Hudičev boršt.

Pravijo, da je ta boršt zasadil sam peklenšček iz jeze, ker ga je bil neki kmet iz Olševka ukanil za dušo. Tisti kmet je bil strasten kvartopirec. Ko je zakvartal svoje posestvo, je jel premišljevali, kako bi prišel do denarja. Opolnoči je stopil v ris in poklical vraga. Ta mu je prinesel denarja, kolikor ga je hotel, a v zameno mu je moral kmet zapisati svojo dušo.

Toda kmet je bil zviti in prebrisani. Tiste noči je zadrževal vraga toliko časa, da je po cerkvah zapisal dan.

Tedaj pa je vrag zgubil vso moč nad kmetom in jo je ves togoten popihal. Iz gneva in maščevanja je izruval cel gozd, last premetenega kmeta, in ga odnesel v zrak. Ker pa ni mogel v pekel z njim, ga je spustil na tla. Gozd se je zasadil naravnost med zelene pašnike, na strmo pobočje gore, kjer je še sedaj in se od tistih dob imenuje Hudičev boršt.

Pastirji se najrajši izogibajo Hudičevega boršta, zakaj marsikaj čudnega se je bilo že dogodilo tam.

Če zaidejo krave vanj, jih pastirji težko spet spravijo iz njega. Ponašajo krave potem zbežljajo, nekatere pa celo ne dajo več mleka.

Ovcam, ki so bile zašle v Hudičev boršt, prenehajo rasti volna.

Ovčar Tincelj iz cerkljanske fare je menda znorel samo zaradi tega, ker je bil prebil eno noč v Hudičevem borštu.

Če bi bil vse to vedel tisti češki smučar, Pepik Zádražil, ki se je neke zime pripeljal na božične počitnice v Olševk, da bi se po zasneženih bregovih predal opojnosti

smučanja, bi se bil gotovo varoval Hudičevega boršta.

Tako pa je nesrečnež drvel na svojih smučeh naravnost proti peklenškemu gozdiču. Bil je sam tisto popoldne. Njegovi tovariši smučarji so krenili v nasprotno smer, hoteč dobiti stavo, kdo bo preje v dolini.

Že se je pričelo mračiti, ko se je Pepik Zádražil prismočal do roba Hudičevega boršta. Tam se je naslonil ob drevo, da bi se nekoliko oddahnil in se razgledal po beli zimski pokrajini.

Čez nekaj kratkih minut se je hotel naš Pepik veselo spustiti preko poševne vzbokline proti dolini. Hotel je — a ni mogel!

Smučī so mu bile kakor prilepljene v sneg. Ni se mogel premakniti z mesta, pa najsi je poskušal kakorkoli.

Obšla ga je vročina, neznana groza ga je spreletavala po vsem životu.

Preden je sploh mogel pomisliti na čudno okoliščino, je zdajci zagledal nekaj korakov pred seboj starejšega gospoda v zeleni smučarski obleki.

Tujec se je prijazno približal in dejal:

»Na dober smuk, mladi gospod! Kaj pa stojite kakor ukovani? Ali ne gre naprej?«

Pepik Zádražil se je v prvem trenutku skoraj prestrašil neznanca, ki se je tako nenadno pojavil pred njim. Vendar je veselo odgovoril:

»Do sem je šlo, zdaj pa ne morem nikamor več. Razložite mi, prosim, zakaj in mi pomagajte.«

Neznanec se je široko zarežal, v očeh so se mu zakresale iskre. Pričel se je tik pred Zádražila in mu pomolil kosmato roko.

»Poskusiva! Mora iti!« je zanosljal z debelim basom in zgrabil smučarja za roko.

Medtem se je bilo že skoraj popolnoma zmračilo.

In to je bila sreča za Pepika Zádražila, zakaj drugače bi bil opazil, da je leva smuč neznanca privezana

In to je bila rešitev za Pepika.

Kakor hitro je vrag zaslišal zvočenje, je grozno zatulil, spustil smučarja in smrdeč izginil v zraku. Komaj, komaj se je Pepik Zádražil izognil prepada, na čigar rob ga je bil zapeljal vrag, da bi pogubil človeka in njegovo dušo.



na nogo — s konjskim kopitom, in bi bil spričo tega dejstva gotovo skoprnel od groze.

Neznani smučar je bil namreč sam — vrag.

Trdo je držal Pepika Zádražila za roko in drvela sta mimo dreves, preko štorov in strmin nizdol, da so se ubogemu Pepiku ježili lasje. Šlo je zdaj navzdol, zdaj navzgor, navskriž in počez, ob spremljevanju strahovitega krohota in žvižganja vragovega.

Bog ve, kaj bi se bilo dogodilo, da ni tedajci priplavala iz doline pesem zvonov. Olševski cerkovnik se je bil namreč nekaj zakasnil in je šel že v trdem mraku zvonit Ave Marijo.

Na vso srečo je nastala svetla mesečna noč. Pepik Zádražil je zagledal v dolini pred seboj luči, ki so brlele po hišah. Hudičev boršt je bil visoko gori za njim.

Ves izmučen se je pridrsal Pepik v vas. Tri dni in tri noči je ležal v postelji, četrti dan pa se je odpeljal domov.

Svoje začarane smuči pa prodaja in jih menda ne more prodati nikjer. Tudi meni jih je ponudil. Pa sem ga rajši poprosil, naj mi dovoli napisati to zgodbo.

Kakor vidite, je Pepik Zádražil do vseh potankosti ustregel moji prošnji.